

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

ΑΔΙΣΤΑΧΤΟΙ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ ΤΟΥΣ

Εργασιακός μεσαίωνας με φουλ «ντόπα»

Οταν οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές εισέβαλαν στον χώρο εργασίας και οι εργαζόμενοι άρχισαν να ανησυχούν για τις δουλιές τους, ξεκίνησε μια έντονη εκστρατεία παραπλάνησης και παραπληροφόρης τού κοινού για να πειστούμε πως τα «κομπιούτερ» είναι φίλοι μας και θα κάνουν πιο εύκολη τη ζωή μας. Καραμπινάτα ψεύδη που μάς άφησαν ευάλωτους και απροετοίμαστους ν' αντιμετωπίσουμε τον κίνδυνο. Μάς έλεγαν οι σειρήνες τού νεοφιλελευθερισμού για να καλύψουν την αδιαφασία του, πως θα δουλεύουμε πολύ λιγότερες ώρες με περισσότερα χρήματα και συμβούλευαν τις κυβερνήσεις να οργανώσουν ψυχαγωγικά προγράμματα για να... σκοτώνουμε τον καιρό που θα είχαμε στη διάθεσή μας.

Δείτε πώς καταντήσαμε για να καταλάβετε το μέγεθος τής απάτης αυτών που ελέγχουν την ανθρωπότητα: να δουλεύουμε πιο πολύ, με χωρίς αυξήσεις μισθών, με τον κίνδυνο τής απόλυσης και το φάσμα τής ανεργίας. Οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές είναι φίλοι μόνο για τους κολοσσούς που τους χρησιμοποιούν για να μην πληρώνουν ανθρώπους, αλλά το έγκλημα δεν σταματά εδώ γιατί η απληστία των κολοσσών δεν έχει όρια.

Όπου κι αν κοιτάξει κανείς, Ανατολή ή Δύση, Βορρά ή Νότο, κλειστές ή ανοιχτές οικονομίες, το εργασιακό ντόπινγκ, με... αμφεταμίνες, κόκα, ψυχοδιεγερτικά, brain doping και «καλμαριστικά» για μεγαλύτερη απόδοση στην εργασία, θερμαίνει επικίνδυνα, θέτοντας σε μεγάλο

ρίσκο τη σωματική και ψυχική υγεία των εργαζομένων. Αλλά και την ίδια τους τη ζωή, εντέλει... Διαβάστε παρακάτω το αποκαλυπτικό δημοσίευμα της εφημερίδας «Το Ποντίκι»:

Ο Κιμ Γιονγκ Ουν της Βόρειας Κορέας, προκειμένου να ολοκληρωθεί το συντομότερο ένας ουρανοξύστης 70 ορόφων στην Πιονγκγιάνγκ, διέταξε να χορηγείται στους εργάτες κρυσταλλική μεθαμφεταμίνη, ώστε οι εργάτες να αντέχουν τα εξαντλητικά ωράρια. Η αποκάλυψη, που έκανε τον γύρο του κόσμου, έγινε από ανώνυμη «πηγή», μέσα από την κατασκευαστική εταιρεία, στο Radio Free Asia στις 10.8.2016.

Τον Απρίλιο του 2004 ήταν η πρώτη φορά που δημοσιοποιήθηκαν καταγγελίες για σκληρό ντοπάρισμα εργαζομένων, μάλιστα και παιδιών. Αφορούσαν μεγάλη πολυεθνική αθλητικών ειδών που κατηγορήθηκε ότι εμπλέκεται σε σκάνδαλο, υποχρεώνοντας ακόμα κι ανήλικους να εργάζονται 60 ώρες την εβδομάδα. Συγκεκριμένα, η πολυεθνική συνεργαζόταν με ενδιάμεσες βιοτεχνίες, με έδρα την Ταϊλάνδη. Μια 25χρονη γαζώτρια ονόματι Εέ και η 32χρονη επιθεωρήτρια Σενγκ δήλωσε στο γερμανικό «Spiegel»: «Εργαζόμασταν καθημερινά 15-17 ώρες. Πολλή εργασία, λίγος ύπνος, καθόλου ελεύθερος χρόνος και άδεια μόνο 13 μέρες ετησίως. Αν μετά από 17 ώρες δουλειάς χασμουριόμασταν από την κούραση, μας επιβαλλόταν πρόστιμο 10 ευρώ, ποσό που ήταν περιουσία για εμάς. Κάθε μέρα ήμασταν υποχρεωμένες να πίνουμε

ένα ρόφημα. Ο αρχιεργάτης έριχνε μέσα στο ρόφημα κάτι αμφεταμίνης προκειμένου να αντέχουμε να δουλεύουμε πολλές ώρες. Σύντομα, αρχίσαμε να υποφέρουμε από συμπτώματα κατάθλιψης, όπως κι άλλες κοπέλες στη δουλειά. Ήταν κάποια από τα συμπτώματα της αμφεταμίνης. Βρισκόμασταν σε υπερδιέγερση μέχρι τρέλας στις ώρες εργασίας».

Ωστόσο, το εργασιακό ντόπινγκ δεν αφορά μόνο κράτη και πολυεθνικές, αλλά κι επαγγελματικούς κλάδους. Στις 22.9.2006 η ιταλική εφημερίδα «Ρεπούμπλικα» φιλοξενούσε αποκαλυπτικό ρεπορτάζ για ντοπάρισμα με κοκαΐνη σε οικοδόμους, ώστε να μπορούν να εργάζονται περισσότερες ώρες.

Το ρεπορτάζ βασιζόταν σε επίσημη έκθεση της Υπηρεσίας των Γιατρών Εργασίας της Β. Ιταλίας, σύμφωνα με την οποία ο ένας στους πέντε νεαρούς οικοδόμους (σε Μιλάνο, Μπέργκαμο, Μπρέσια, Βερόνα κ.α.) σνίφαρε κοκαΐνη:

«Η ντοπιαρισμένη οικονομία μας είναι αυτή που γεννάει το ντόπινγκ. Αρκεί να κάνει κάποιος μια βόλτα στα χωριά της Μπρέσια. Τα μυώδη αυτά αγόρια που πάνε το πρωί στη δουλειά μοιάζουν με δαιμονισμένα. Νομίζεις ότι πάνε στον πόλεμο, αλλά το μόνο που κάνουν είναι να φτιάχνουν τα σπίατα μας. Με κινήσεις αυτοματοποιημένες, με ρυθμούς γρήγορους και με μια ενέργεια απίστευτη. Ο εργολάβος θα προτιμήσει αυτόν που εγγυάται ότι θα εργάζεται 15 ώρες τη μέρα και όχι αυτόν που θα βγάζει απλά το οκτάωρό του και θα πέφτει μετά ξερός

από την κούραση».

Το ποσοστό των Γερμανών εργαζομένων που καταφεύγουν σε συστηματική λήψη φαρμάκων, κυρίως ψυχοδιεγερτικών κ.ά., για να τα βγάλουν πέρα με τις απαιτήσεις και το άγχος της δουλειάς εκτινάχθηκε από 4,7% σε 6,7% μεταξύ 2009 και 2014. Εκτιμάται ότι τουλάχιστον το 12% από το σύνολο των εργαζομένων της Γερμανίας «ντοπάρεται».

Σε έρευνα, εξάλλου, που δημοσιεύθηκε στην επιστημονική επιθεώρηση «BMC Medicine» αποκαλύφθηκε το 2015 ότι το 9% των χειρουργών στις ΗΠΑ καταφεύγει στο «brain doping», δηλαδή στη χρήση νootropic ουσιών, των «έξυπνων φαρμάκων τελευταίας γενιάς».

Ακόμα και στον χώρο της κλασικής μουσικής(!) χρησιμοποιούνται σκευάσματα, όπως το Inderal, που είναι αναστολείς των β' υποδοχέων, για να μπλοκάρονται οι υποδοχείς της αδρεναλίνης, ώστε οι μουσικοί να μη νιώθουν νευρικότητα κι ένταση. Η φλαουτίστρια στη συμφωνική του Σαν Ντιέγκο, Σάρα Τακ, εκτίμησε από την προσωπική της εμπειρία ότι «το ένα τέταρτο από τους φλαουτίστες χρησιμοποιούν τέτοια φάρμακα πριν από παραστάσεις και οντισιόν».

Όπου κι αν κοιτάξει κανείς, Ανατολή ή Δύση, Βορρά ή Νότο, κλειστές ή ανοιχτές οικονομίες, το εργασιακό ντόπινγκ θερμαίνει επικίνδυνα, θέτοντας σε μεγάλο ρίσκο τη σωματική και ψυχική υγεία των εργαζομένων... Ακόμα και την ίδια τους τη ζωή...

Γιατί δεν θέλουν να δουλέψουν οι άνεργοι;

Πολλά ακούγονται για τους άνεργους που δεν θέλουν να δουλέψουν, πως είναι τεμπέληδες, πως εκμεταλλεύονται την κοινωνική πρόνοια, πως είναι δυσβάσταχτο βάρος στην κοινωνία κλπ. Αν συμφωνείτε με όλα αυτά, σας παρακαλώ να απαντήσετε έντιμα με το χέρι στην καρδιά στις ερωτήσεις:

- Θα θέλατε μια εργασία που δεν θα σάς επέτρεπε να δείτε τα παιδιά σας;
- Θα θέλατε μια εργασία αν πρέπει να ξεριζώσετε την οικογένειά σας για μερικούς μήνες μόνο δουλειάς;
- Θα θέλατε μια εργασία που ο μισθός δεν είναι αρκετός για να ζήσετε;

Αυτή είναι η πραγματικότητα που αντιμετωπίζουν οι άνεργοι και αναγκάζονται να απορρίψουν οι εργασίες που τους προσφέρονται. Σύμφωνα με την Daily Telegraph, 35.576 άνεργοι που εισπράτουν επίδομα από το Centrelink, αρνήθηκαν εργασίες ή παραιτήθηκαν ύστερα από σύντομο διάστημα.

Την περασμένη Δευτέρα, ο Θησαυροφύλακας Σκοτ Μόρισον, δήλωσε πως όποιος άνεργος αρνείται να δουλέψει δεν πρέπει να εισπράτει το επί-

δομα ανεργίας και πολλοί θα συμφωνήσετε, όμως άποψή μου είναι πως πρόκειται ν' αυξήσει την εγκληματικότητα.

Αν αφαιρέσουμε το επίδομα ανεργίας σε 35.576 άτομα, ίσως και οικογενειάρχες, από κάπου πρέπει να βρουν τα χρήματα για να ζήσουν αυτοί και οι οικογένειές τους... Όταν μιλάμε για δίχτυ ασφαλείας με την κοινωνική πρόνοια, δεν αφορά μόνο την ασφάλεια αυτών που εισπράτουν επιδόματα, αλλά και την δική μας ασφάλεια!

Το εθνικό χρέος

Σύμφωνα με χθεσινές ειδήσεις, το κρατικό χρέος τής ομοσπονδιακής κυβέρνησης αυξήθηκε φέτος κατά \$50 δις στα \$479 δις και αν περάσει από το Κοινοβούλιο η κυβερνητική πρόταση για μείωση τού φόρου μεγάλων επιχειρήσεων στο 25%, θα ξεπράσει τα \$500 δις, δηλαδή όσα περίπου χρωστά η Ελλάδα.

Θα μου πείτε, βέβαια, μα η Ελλάδα είναι μια μικρή χώρα, ενώ η Αυστραλία έχει διπλάσιο πληθυσμό, όμως η Αυστραλία είναι μια πάμπλουτη χώρα με μια από τις μεγαλύτερες οικονομίες στον κόσμο, άρα δεν δικαιολογείται αυτό το τεράστιο χρέος. Οι Λίμπεραλ και οι φίλοι τους θα πουν πως για όλα

φταίει το Εργατικό Κόμμα με τις σπατάλες του οπότε βρίσκεται στην κυβέρνηση και δεν θα διαφωνήσω γιατί ουδείς αναμάρτητος και οι Εργατικοί δεν είναι η εξαίρεση.

Όμως, «απόλυτα αμαρτωλοί», όπως θα έλεγε ο έλληνας υπουργός Τέρενς Κουίκ, είναι οι συντηρητικοί πολιτικοί που μετά τον Μπομπ Μένζις μείωσαν δραστικά την φορολογία των επιχειρήσεων από 49% στο 30% και δεν μπορείς ρε φίλε να μειώνεις τον φόρο εταιρειών κατά 33%, αλλά να λες πως για το χρέος φταίει ο Κέβιντ Ραντ επειδή έδωσε \$1000 στους συνταξιούχους να τα ξοδεύσουν για να αποφύγουμε τις οδυνηρές συνέπειες τής παγκόσμιας οικονομικής ύφεσης.

Όπως έγραψα χθες, οι νεοφιλελεύθεροι πολιτικοί, όπως ο Θησαυροφύλακας Σκοτ Μόρισον, δεν είναι μόνο αμετανόητοι, αλλά και αδιόρθωτοι επιμένοντας στην μείωση τού φόρου που πληρώνουν οι μεγάλες εταιρείες όταν το χρέος τής κυβέρνησης αυξάνεται κατά \$50 δις κάθε χρόνο.

Και για να κατανοήσετε το μέγεθος τού εθνικού χρέους, δηλαδή τα χρήματα που χρωστάμε εμείς, οι επιχειρήσεις και όλες οι κυβερνήσεις τής Αυστραλίας φτάνει τα \$6,111 τρις! Lucky country? Only in our dreams!